

Mirket ile Yaban Domuzu

Jane MEADOW

Mirket ile Yaban Domuzu

Jane MEADOW

Geniř, gneřli savanada, otların ılık rzgrda fısıldadıđı yerde, Milo adında kk bir mirket yařardı. Kum rengi tyleri, krem rengi bir karnı ve parlak kahverengi gzlerinin evresinde koyu lekeler vardı. Her sabah Milo arka ayakları zerinde dikilir, ucu koyu uzun kuyruđu arkasında dengede durur ve altın rengi ovaları gzlerdi. Aık savananın sessiz huzurunu ok severdi.

Çok uzakta değil, Walter adında bir yaban domuzu gölgeli bir akasya ağacının altındaki sıcacık bir yuvaya taşındı. Walter'ın gri-kahverengi kıllı bir derisi, sırtı boyunca sert bir yelesi ve geniş, yassı bir burnu vardı. Kıvrık dişleri güneş ışığında parlıyor, kısa bacakları onu tozlu toprakta sağlam adımlarla taşıyordu. Walter yumuşak başlı ve çalışkandı; yeni evine yerleşirken mutlulukla mırıldanıyordu.

Sıcak bir öğleden sonra Milo ve Walter aynı serin su deliğine doğru yola çıktılar. Tozlu patikada karşılaştılar ve birbirlerini görünce şaşırdılar. “Merhaba,” dedi Milo, dimdik durarak. “Ben su içmeye gidiyorum.” “Ben de,” dedi Walter dostça bir homurtuyla. “Savan büyük ama bu patika dar. Belki paylaşabiliriz?” Milo başını salladı ve oracıkta komşu oldular.

Yürürlerken Milo'nun keskin gözleri ileride sık, dikenli bir çalılık fark etti. “Oradan geçemeyiz,” dedi burnuyla işaret ederek. Walter gülümsedi. “Bir deneyeyim,” dedi. Geniş, yassı burnunu indirdi ve güçlü boynuyla kıvrık dişlerini kullanarak çalılığı itip güvenli bir yol açtı. Dallar çıtırdadı ve kısa sürede önlerinde dar bir patika belirdi. Milo hayretle izledi.

“Bu harikaydı!” diye sevindi Milo, uzun kuyruğu heyecanla kıpırdatarak. “Yolu güçlü bir buldozer gibi açtın!” Walter kıkırdadı, siğil gibi kabarcıkları hopladı. “Sen de bizim gözcümüz olabilirsin,” dedi. “Gözlerin benimkinden çok daha keskin.” Milo arka ayakları üzerinde dikilip savanayı gözledi. “Tehlikeye karşı göz kulak olacağım,” diye söz verdi. “Birlikte güvenle yol alırız.”

Yollarına devam ettiler; Milo birkaç adımda bir dikilip ufku kontrol ediyordu. Koyu göz lekeleri, altın rengi otların ötesini görmesine yardım ediyordu. Walter burnunu hazır tutup küçük taşları ve alçak dalları kenara itiyordu. “Her şey yolunda!” diye seslendi Milo. “Öyleyse devam edelim,” diye homurdandı Walter. İyi bir takım olmuşlardı ve her adımda su deliği biraz daha yaklaşıyordu.

Birden Milo donakaldı. “Dur!” diye fısıldadı. “Ne var?” diye sordu Walter, hiç kıpırdamadan durarak. Milo siyah burnunu bir çalılığa doğru çevirdi. “Büyük bir gölge,” dedi. “Belki bir aslan.” Walter'ın küçük gözleri kocaman açıldı. “Ne yapacağız?” Milo dikkatle baktı, sonra rahatladı. “Sadece rüzgârda sallanan uzun bir çalı,” dedi. “Yanlış alarm! İyi ki kontrol ettik.” Walter rahat bir nefes verdi.

Yollarına devam ettiler ama güneş daha da ısındı, patika daha da tozlandı. Walter'ın kısa bacakları yorulmaya başladı, Milo'nun boğazı kurudu. “Susadım,” diye itiraf etti Milo. “Ben de,” dedi Walter. “Ama neredeyse geldik.” Milo daha iyi görebilmek için küçük bir termit tepesine tırmandı. “Suyun parıldadığını görüyorum!” diye haykırdı. “Şu kayalık sırtın hemen ötesinde.” Yeni bir umutla hızlandılar.

Kayalık sırta gevşek taşlardan bir yığın yollarını kapatıyordu. “Bu taşlar benim kaldıramayacağım kadar büyük,” dedi Milo, umutsuzca. “Bir deneyeyim,” dedi Walter. Geniş burnunu taşlara dayayıp var gücüyle itti. Taşlar teker teker yana yuvarlandı. Milo sevinçle bağırdı: “Ne kadar güçlüsün, Walter!” Walter sırıttı. “Sen de harika bir gözcüsün,” dedi. “Mükemmel bir takımız.”

Yol açılınca sonunda su deliğine ulaştılar. Su serin ve maviydi, çevresini yumuşak yeşil otlar sarmıştı. Milo ile Walter yan yana su içtiler, yansımaları suda dalgalandı. “Bu şimdiye kadarki en güzel içecek,” diye iç çekti Milo. “Çünkü buraya birlikte geldik,” diye onayladı Walter. Gölgede dinlendiler, mutlu ve tok, savananın öğleden sonra güneşinde parıldaşısını izlediler.

O günden sonra Milo ile Walter ayrılmaz arkadaş oldular. Her sabah Milo arka ayakları üzerinde dikilip savanayı gözlerken Walter su deliğine güvenli bir yol açıyordu. Birbirlerini kolluyor, işi de ödülü de paylaşıyorlardı. Diğer hayvanlar onların takım çalışmasını fark edip gülümsediler. “O ikisi hep birbirine yardım ediyor,” dedi bir zürafa. “Arkadaşlar böyle yapar,” dedi bir zebra.

Bir gün Mia adında genç bir mirket Milo'ya sordu: “Suya giden en güvenli yolu nasıl hep buluyorsun?” Milo gülümsedi. “Bunu tek başıma yapmıyorum,” dedi. “Walter yolu açıyor, ben de tehlikeyi gözlüyorum. Birbirimize yardım ediyoruz.” Walter başını salladı. “Ve sonunda hep bir içeceği paylaşıyoruz.” Mia onlara kocaman gözlerle baktı. “Ben de öyle bir arkadaş istiyorum,” dedi. “İsteyeceksin,” dedi Milo. “Yeter ki sen de öyle bir arkadaş ol.”

Mevsimler deęiřtikçe Milo ile Walter'ın dostluęu daha da güçlendi. Toz fırtınalarıyla ve sıcak günlerle karşılařtılar ama hep birlikte çalıştılar. Walter'ın burnu dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda Milo beklemek için gölgeli bir yer buldu. Milo'nun gözleri yorulduğunda Walter nöbet tuttu. Takım çalışmaları her yolculuęu kolaylařtırdı ve kahkahaları savanada yankılandı. Birbirine yardım eden arkadaşların her şeyi başarabileceğini kanıtladılar.

Su deliğinde diğerk hayvanlar onların iyiliğini fark etmeye başladı. Wally adında genç bir yaban domuzu Walter'a sordu: “Bana da senin gibi yol açmayı öğretir misin?” Walter gülümsedi. “Yalnızca başkalarına da yardım etmeye söz verirsene,” dedi. “Milo da sana gözcü olmayı öğretebilir.” Wally hevesle başını salladı. Kısa sürede daha çok hayvan onların takımına katıldı ve su deliğine giden yol neşeli, kalabalık bir yer oldu.

Milo ile Walter akasya ağacının altında yan yana oturup gün batımını izlediler. “O tozlu patikada ilk karşılaştığımız günü hatırlıyor musun?” diye sordu Milo. Walter kıkırdadı. “Sen çok küçük ve cesurdun,” dedi. “Sen de çok güçlü ve iyi kalpliydin,” diye yanıtladı Milo. Yıldızların teker teker belirişini izlediler. “Aynı su deliğini paylaştığımız için mutluyum,” dedi Milo. “Ben de,” dedi Walter. “Ben de.”

Ve böylece güneşli savanada mirket Milo ile yaban domuzu Walter en iyi arkadaş olarak kaldılar. Herkese, arkadaşlar her gün birbirine yardım ettiğinde dostluğun güçlendiğini gösterdiler. Tehlikeyi gözlemek için dimdik durmak ya da yolu açmak için çalılığı itmek olsun, takım çalışmasının her yolculuğu daha iyi yaptığını kanıtladılar. Ve her akşam su deliğinde yan yana serin bir içecek paylaştılar.